

[Keld Albrechtsen]

vestlige økonomiske og militære interesser. Det danske medlemskab af NATO og EF er her af afgørende betydning og sikrer, at dansk udenrigspolitik udformes med det formål at opretholde og styrke det kapitalistiske system og Vestens fortsatte overherredømme på verdensplan.

Også i forbindelse med generalernes kup i Tyrkiet den 12. september i år var den danske regerings holdning præget af disse interesser. Tyrkiet er som bekendt et NATO-land. Umiddelbart før kuppet var kommandøren for det tyrkiske luftvåben til rådslagning i USA, hvor han havde nogle - efter hans egen opfattelse - meget positive møder med USA-embedsmænd. Han vendte hjem til Tyrkiet dagen før kuppet. Alt tyder på, at kuppet var ventet i NATO, og et par timer efter kuppet erklærede den tyrkiske FN-ambassadør til bladet Newsweek - jeg citerer fra Studenterbladet nr. 3, 1980, side 12: »... at Tyrkiet understøtter Vestens interesser i Mellemøsten og styrker USAs tilstedeværelse i området.«

De rapporter, der siden kuppet er kommet om situationen i Tyrkiet, fortæller klart om det nye styres brutalitet og totale undertrykkelse af alle demokratiske rettigheder. Titusinder er fængslet, først og fremmest socialister og fagforeningsledere, og hundreder er dræbt af politiet og militæret.

Den danske stat har som NATO-allieret et medansvar for, hvad der sker i Tyrkiet, og som nævnt tyder alle tilgængelige oplysninger på, at kuppet ikke kom som nogen overraskelse for USA og for NATO-ledelsen. De vestlige regeringer har da også stort set accepteret den nye kupregering, og også de danske protester har været holdt i en alt for mild tone. Vi har endnu til gode fra regeringen at høre en utvetydig fordømmelse af kupregeringen, en klar afstandtagen fra USAs rolle i denne sag og en klar tilkendegivelse af, at det nye styre er en absolut hindring for enhver form for indførelse af demokratiske tilstande i Tyrkiet, og at den danske regering derfor overalt, hvor den har mulighed for det, vil arbejde på at bringe kupregeringen til fald.

Udenrigsministeren har i dag mulighed for at give tilsagn om en sådan klar linje. Ikke langt fra Tyrkiet kæmper den palæstinensiske befrielsesbevægelse for et frit og demokratisk Palæstina for alle, der bor i området,

uanset race eller religion. Det skal understreges, at VS ikke et øjeblik tror på, at Camp David-aftalerne eller EF-initiativerne, der også bygger på dette grundlag, bringer en sådan løsning ét eneste skridt nærmere. Tværtimod går alle bestræbelser ud på at bevare USAs og Israels kontrol med området gennem samarbejde med de mest USA-venlige arabiske stater. Derfor er formålet også at udmanøvrere den antiimperialistiske befrielsesbevægelse i Palæstina og Libanon.

På den baggrund må VS igen opfordre regeringen til at ændre kurs over for Israel. Der bliver ingen retfærdig løsning i Palæstina og ingen fred overhovedet, medmindre man fra vestlig side anerkender PLO og sikrer, at en løsning har PLOs fulde støtte. Før eller siden må den danske regering erkende dette, hvis den virkelig vil arbejde for fredelige løsninger i området.

Også i Latinamerika kæmper mange befrielsesbevægelser mod USAs dominans. I Nicaragua lykkedes det sidste år den sandinistiske befrielsesbevægelse at vælte det USA-støttede Somozadiktatur. Siden har det nye styre arbejdet energisk på at skaffe befolkningen de nødvendige livsfornødenheder. Meget er gjort for at styrke økonomien, og specielt har man satset meget hårdt på at komme analfabetismen til livs, en opgave, som Somozaregimet selvsagt ikke prioriterede særlig højt.

Men presset på Nicaragua er stort. USA har næppe opgivet at forhindre opbygningen af et frit og uafhængigt Nicaragua, og i USA og i alle de mange reaktionære regimer i Latinamerika vækker det bekymring, at befrielsesbevægelserne også i andre latinamerikanske lande har fået ny optimisme efter sejren i Nicaragua.

Ved valget af den ultrareaktionære Ronald Reagan til præsident øges risikoen for, at USA vil forsøge en militær invasion i Mellemamerika. Et særligt uddannet interventionskorps på 110.000 specialuddannede soldater står i dag klar i Puerto Rico og venter kun på at blive sat ind i Latinamerika.

Hvis den danske u-landshjælp virkelig skulle anvendes, hvor den gjorde størst nytte for den tredje verdens befolkning, så skulle den danske regering kanalisere en stor del af pengene til Nicaragua. I den forbindelse er det opmuntrende, at 8 danske venstrefløjsaviser er gået foran og har lavet en alternativ